

Θεσσαλονίκη: Ακολουθία του Επιταφίου του Αγίου Δημητρίου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Την Παρασκευή 22 Οκτωβρίου 2021 το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων κατόπιν ευγενούς πρόσκλησης, χοροστάτησε στην Ακολουθία του Επιταφίου του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου στον Ιερό Προσκυνηματικό Ναό της Θεσσαλονίκης.

Με την ευκαιρία της εορτής της μετακομιδής των χαριτοβρύτων Ιερών Λειψάνων της Αγίας Ανυσίας πραγματοποιήθηκε εντός του Ιερού Ναού λιτανεία της λάρνακος της Οσιομάρτυρος.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας κ. Παντελεήμων εξέφρασε τις

ευχαριστίες του προς τον πολίο Ποιμέναρχη της των Θεσσαλονικέων Αποστολικής Εκκλησίας **Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμο** για την σχετική άδεια και ευλογία καθώς και προς τον Προϊστάμενο του Ιερού Ναού του Πολιούχου και Εφόρου των Θεσσαλονικέων, Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη π. Δαμασκηνό Πέτικα για τη φιλοξενία και την πρόσκληση που του απηύθυνε.

Δείτε το σχετικό φωτογραφικό υλικό:

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Μακαρίζομέν σε, άθλητά του Χριστού, καί τιμῶμεν τήν άγιαν σου λάρνακα, ως πηγάζουσαν τά μύρα τοῖς πιστοῖς».

Μέ τήν εύγενή πρόσκληση του ἱερατικῶς προῖσταμένου του παν-σέπτου τούτου ναού, πανοσιολο-γιω-τάτου ἀρχιμανδρίτου π. Δαμα-σκηνού, καί τήν ἄδεια καί εύλογία του Ποιμέναρχου, του Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμου, τόν ὁποῖο καί θερμῶς εύχαριστοῦμε, μα-καρίσαμε ἀπό-ψε μέ βαθεία

συγκίνηση και καρ-διακή κατάνυξη, έν ένί στόματι, κλήρος και λαός τής άγιοτόκου και άγιοφρουρήτου πό-λεως τής Θεσσαλονίκης και οί πα-ρε-πιδημοϋντες εύλαβεΐς προ-σκυ--νητές και λάτρεις του μυρο-βλύ--του πολιούχου της, «τόν μέγαν όπλί-την και άθλητήν, τόν στεφα-νηφό-ρον και έν μάρτυσι θαυμα-στόν», τόν μυρορρόα Δημήτριο, τό καύ-χη-μα τής γενετείρας του και τό άγλάι-σμα τής ύπ' ούρανόν οίκου-μέ-νης.

Τόν μακαρίσαμε ψάλλοντας κατά τήν παλαιά βυζαντινή παράδοση, τήν όποία διέσωσε ό τελευταΐος πρό τής άλώσεως τής πόλεως άπό τούς Τούρκους άρχιεπίσκοπος Θεσ-σα-λονίκης, άγιος Συμεών ό μυστα-γωγός, διαμορφώνοντάς την συγ-χρόνως κατά τόν τύπο τής Μεγά-λης Έβδομάδος του θείου Πάθους, καθώς ή διά του λογιισμού τής πλευράς μαρτυρική τελείωση του άγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου έθεωρήθη άνέκαθεν ως μίμηση του Πάθους του Κυρίου μας και τό μαρ-τύριό του χριστομίμητο.

Μακαρίσαμε και έμεΐς, «τόν εύ-θαρ-σώς έναθλήσαντα μάρτυρα του Χριστου», ψάλλοντας τούς θεσπε-σί-ους ύμνους, τούς όποιους συνέ-θεσε ή πλημμυρίζουσα άπό άγάπη καρδιά του άγίου Συμεών προς τόν φιλόπολι μάρτυρα για τή Μεγάλη Παρασκευή του χριστομιμήτου πάθους του άγίου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, ένώπιον τής χαριτο-βρύ-του και μυροβλύτου λάρνακός του στόν περίκλυτο αύτόν ιερό ναό, όπου άναπαύεται και πάλι τό μαρτυρικώτατό του σώμα, 43 χρό-νια μετά τήν έπανακομιδή τής τι-μίας του κάρας και 41 μετά τήν έπι-στροφή και του λοιπού ιεροϋ λει-ψάνου του, κατόπιν ένός μηνός παραμονής τής έλαχιστότητός μου στό Μιλάνο και διαπραγμα-τεύ-σεων μέ τίς έκκλησιαστικές άρχές του San Lorenzo in Campo, μέ τήν εύλογία και τή συμπάρασταση του μα-κα-ριστου Μητροπολίτου Θεσσα-λο-νίκης Παντε-λεήμονος του Β', ό όποιος και συνόδευσε τά χαριτό-βρυ--τα λείψανα στην πόλη του άγίου Δη-μητρίου.

Τόν μακαρίσαμε ως άξιο παντός μακαρισμοϋ, έστω και άν αύτός προέρχεται άπό ταπεινά και χοϊκά χείλη, για τήν άγια και πάναγνο ζωή του, για τήν τελεία άγάπη και τήν όλόθυμη άφοσίωσή του στόν Χρι-στό, για τήν παρρησία του λό-γου και τής όμολογίας του, για τήν άκοίμητη μέριμνά του χάριν τής πόλεως του και τών κατοίκων της, για τήν άκένωτη ροή του μύρου και τά άναρίθμητα θαύματά του, προσωπικά και συλλογικά.

Διότι, και όταν τό ιερώτατο λει-ψανό του εύρίσκετο άναγκαστικά μακριά άπό τήν πατρίδα του, όταν έκλάπη άπό τόν τάφο του, τόν όποίο οί Θεσσαλονικεΐς ούδέποτε έδέχθησαν να τόν άνοιξουν, παρά τίς παρακλήσεις και τά αίτήματα πολλών εύσεβών αύτοκρατόρων να λάβουν τμήμα μόνο του χαριτο-βρύτου λειψάνου του εις εύλογία, ό φιλόπατρις μεγαλομάρτυς δέν έγκατέλειψε τούς συμπολίτες του.

Ήταν παρών σέ κάθε ανάγκη τους, πρόθυμος συμπαραστάτης σέ κάθε δυσκολία τους, ταχύς άρωγός σέ κάθε κλύδωνα, τόν όποιο άντι-μετώπιζε ή Θεσσαλονίκη, όπως στόν μεγάλο σεισμό τοῦ 1978, καί άνύ-στακτος πρεσβευτής στόν θρό-νο τῆς χάριτος ύπέρ τῶν προσφι-λῶν του Θεσσαλονικέων αλλά καί ύπέρ παντός έπικαλουμένου τῆ βοή-θειά του καί λέγοντος μαζί μέ τόν νεαρό μαθητή του, τόν άγιο Νέ-στορα: «Ό Θεός τοῦ Δημητρίου, βοήθει μοι».

Καί αυτό άποτελεῖ άπόδειξη ότι ό τιμώμενος άγιος μεγαλομάρτυς καί μυροβλύτης Δημήτριος δέν άξιώ---θηκε άπλῶς χριστομιμήτου μαρτυρίου, αλλά ύπῆρξε διά βίου μιμητής τοῦ Κυρίου· καί δέν άνε-ζωγράφησε μόνο τό σωτήριο πάθος διά τῆς λογονύκτου πλευρᾶς του, αλλά, κατά τούς ιερούς ύμνογρά-φους, έλαβε καί «τῆς σωτηρίου πλευ--ρᾶς τήν χάριν», ή όποία έρμη-νεύει καί τήν άπέραντη εϋπλαγ-χνία καί άγάπη τοῦ μεγαλο-μάρ-τυρος άγίου πρός τούς άνθρώπους καί τόν κόσμο.

Ήκφραση τῆς άγαπώσης τόν Χρι-στό καρδιάς του ἦταν ή πίστη του. Ήκφραση τῆς ίδίας άγάπης καί τό κήρυγμά του πρός τούς νέους τῆς Καταφυγῆς τῆς Θεσσαλονίκης. Ήκφραση τῆς άγά-πης του τό μαρ-τύ-ριό του αλλά καί τά θαύματά του καί τό μύρο πού άνέβλυζε καί άνα-βλύζει άπό τό ιερό λείψανό του καί άρδευε τίς ψυχές τῶν άνθρώ-πων καί τά πέ-ρατα τῆς οίκουμένης.

Ένα τέτοιο μεγάλο θαῦμα ζήσαμε, άελφοί μου, τό 1986, τήν ήμέρα τῆς έορτῆς τοῦ άγίου, όταν στό Πανεπιστήμιο τό άπόγευμα έγινε ή καθιερωμένη έορτή ένώπιον τῶν άρχῶν καί τῶν έξουσιῶν, ένώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας αλλά καί τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου, τοῦ άειμνήστου Παντελεήμονος τοῦ Β΄, ό όμιλητής δέν κατεδέχθη νά όμιλήσει περί τοῦ άγίου Δημητρίου. Οὔτε κᾶν άνέφερε τό όνομά του. Μίλησε γιά τά έλευθέρια τῆς πόλεως. Μά ποιός βοήθησε τήν ήμέρα τῆς έορτῆς τοῦ άγίου Δημητρίου νά έλευθερωθεῖ ή Θεσσαλονίκη άπό τούς Τούρκους. Τίποτε όμως.

Άφοῦ τελείωσε, ό άείμνηστος Μητροπολίτης χτύπησε τή μαγκούρα ένώπιον τοῦ Προέδρου καί εῖπε: «Ντροπή, κύριε Πρόεδρε. Τέτοια ήμέρα νά μήν μνημονεύεται ποιός; Ό πολιοῦχος μας, αυτός πού έγινε αίτία νά έλευθερωθεῖ ή πόλη μας μετά άπό 500 σχεδόν χρόνια». Ήφυγε στενοχωρημένος, τόν συνόδευσα στό Έπισκοπεῖο καί έπέστρεψα στήν οίκία μου. Μόλις έφθασα, μοῦ τηλεφώνησαν άπό τόν ναό ---ἦμουν τότε προϊστάμενος--- καί μοῦ εῖπαν «έλατε, διότι ό άγιός μας μυρόβλυσε». Καί ὦ τοῦ θαύματος! Όταν έφθασα, άπό τόν δρόμο έξω έτρεχαν τά μύρα καί ή εϋωδία. Όταν εῖσῆλθα στόν ναό, ή λάρνακα ἦταν λουσμένη στά μύρα. Καί όχι μόνο ή λάρνακα. Οἱ εἰκόνες τοῦ τέμπλου, όλες οἱ εἰκόνες παντοῦ, άκόμη καί οἱ κίονες, έτρεχαν μύρα. Ήταν ή άπάντηση τοῦ άγίου σ' αυτόν πού οὔτε κᾶν

άνεφερε τό ὄνομά του. Ἔτσι, λοιπόν, ἡ πόλη μας ἔχει αὐτή τήν εὐλογία, τῆς προστασίας τοῦ μεγάλου μυροβλύτου ἁγίου Δημητρίου.

Ἐκφραση ὅμως τῆς ἀγάπης του καί πρός ὅλους ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι συρ-ρεύσαμε σήμερα στόν περικαλλῆ ἱερό ναό του γιά νά τόν τιμήσουμε, γιά νά τόν ὑμνήσουμε ἀλλά καί γιά νά λάβουμε τή χάρη καί τήν εὐλο-γία του εἶναι αὐτό πού θά μᾶς πα-ρό-τρυνε νά κάνουμε, ἂν θέλαμε νά ἀκούσουμε τή φωνή του.

Τί θά μᾶς ἔλεγε ὁ ἅγιος Δημήτριος; Θά μᾶς ἐπανα-λάμ-βανε τούς λόγους τοῦ πρωτο-κο---ρυφαίου ἀποστόλου Παύλου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκ-κλη--σίας, τούς ὁποίους ἀκολού-θησε καί ὁ ἴδιος μέ πιστότητα στή ζωή του: «μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κἀγώ Χριστοῦ».

Ἄς ἀκούσουμε τήν παρότρυνση τοῦ προσφιλοῦς μας ἁγίου καί ἄς προσπαθήσουμε νά μιμηθοῦμε καί ἐμεῖς τήν καθαρότητα τῆς ζωῆς του, τήν ἀγάπη του στόν Χριστό καί τούς ἀδελφούς του καί τήν πίστη στόν Θεό, πού τόν ὀδήγησε νά θεωρήσει τά πάντα σκύβαλα, ἀκόμη καί τό ὑψηλό ἀξίωμά του, ἀκόμη καί τή συμπάθεια τοῦ Ρω-μαίου αὐτοκράτορα ἀλλά καί τήν ἴδια του τή ζωή. Διότι ἔτσι θά ἔχουμε πάντοτε τόν ἅγιο μεγαλομάρτυρα καί μυροβλύ-τη Δημήτριο βοηθό καί ἀντιλή-πτορα στή ζωή μας, θά ἔχουμε τή χάρη του νά μᾶς προστατεύει καί νά μᾶς λυτρώνει ἀπό κάθε ἀνάγκη καί θλίψη καί νά μᾶς σώζει ἀπό κάθε κακό.

Μέ αὐτή τή βεβαιότητα καί τήν πίστη δεόμεθα καί ἐμεῖς ἀπόψε καί τόν ἱκετεύουμε ταπεινά νά ἀπαλ-λάξει καί τή Θεσσαλονίκη καί τήν πατρί-δα μας καί τόν κόσμο ὀλό-κλη-ρο, ὡς μέγας ὑπέρμαχος ὄχι μό-νο τῆς πατρίδος του ἀλλά καί τῆς οἰκουμένης, ἀπό τή δεινή αὐτή μά-στιγα τοῦ κορωνοϊοῦ, ὅπως πολ-λές φορές ἀπάλλαξε τή Θεσ-σαλο-νίκη ἀπό ποικίλες λοιμώδεις νό-σους, καί νά πρεσβεύει διηνεκῶς στόν Χρι-στό γιά ὅλους μας καί γιά τόν ποιμενάρχη μας, τόν Παναγιώτατο Μη--τροπολίτη Θεσ--σαλονίκης κ. Ἄνθιμο, τόν ὁποῖο ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας γι' αὐτή τήν εὐλογία πού μοῦ χάρισε. Τόν εὐχαριστῶ καί πάλιν καί πολλάκις διά τήν ἄδειά του νά χοροστατήσω στόν περὶ κλυτο αὐτόν ναό τοῦ πολιού-χου μας καί προστάτου μας ἁγίου με-γαλομάρτυρος Δημητρίου κατά τήν ἀποψινή Ἀκολουθία καί νά συμ-προσευχηθῶ μαζί σας καί διά μία εἰσέτι φορά νά διαπιστώσουμε, ἀδελφοί μου, ὅτι «μεθ' ἡμῶν ὁ χαριτόβρυτος Δημήτριος».